

[Gert Petersen.]

nu igen. Ingen af disse sæt af indgreb har reddet den danske økonomi. Hvis nogen undrer sig over, at der ude i befolkningen er en voksende mistillid til det, som siges og gøres i dette hus, så skal man ikke kigge sig rundt efter opviglere som årsagen hertil, så burde man tage og se på sine egne gerninger. Det er, ligesom om, man har indstillet sig på, at når det drejer sig om, hvad der skal gøres i økonomisk henseende, så er der kun 10 tangenter på klaveret, andre er der ikke at spille på, og så rokerer man rundt med dem, som man bedst kan komme af sted med det.

Det er desuden kendetegnende for alle disse hidtil nytteløse indgreb — og så har det været ligegyldigt, om det skyldes den forhenværende statsminister, hr. Poul Hartling, eller om det skyldes de indgreb, som den nuværende regering har gennemført i samarbejde med borgerlige partier — at hvert af dem har skærpet den sociale ulighed her i samfundet. For hvert sæt indgreb har det været sådan, at byrdefordelingen i samfundet blev forskubbet til gunst for de bedre stillede og til ugunst for de dårligt stillede. Det er logisk for et samfund, der som vores er bygget op på profittilegnelse som basis for investeringer, som basis for økonomisk vækst, som det så smukt hedder. I et sådant samfund må man, hvis man ikke vil bryde med disse afgørende mekanismer, begunstige disse profitter, som skal være basis for investeringerne.

Af samme grund er der et andet kendetegn ved disse indgreb, og det er, at i den serie på 6-7 indgreb, som vi har haft inden for de sidste 2-3 år, har vi ikke oplevet et dybtgående indgreb mod grundspekulationen, ikke et dybtgående indgreb mod kapitalgevinsterne, ikke et dybtgående indgreb mod de sorte penge, som undrages skattevæsenet og dermed undrages fællesskabet, hvorved byrder kastes over på først og fremmest almindelige lønmodtagere. Vi har ikke oplevet dybtgående indgreb mod pristigninger på jord og fast ejendom. Vi har ikke oplevet dybtgående beskæringer af de militære budgetter, tværtimod. Penge til leopardtanks, penge til jetjagere, det har man nok kunnet finde, det var ikke dér, vanskelighederne lå.

Endelig er det tredje kendetegn ved alle

disse indgreb, som det er sagt tidligere, at de alle er slået fejl. Arbejdsløsheden er stadig væk katastrofalt høj, selv om vi så at sige ved hvert eneste indgreb noget monotont har fået at vide, at nu ville man komme arbejdsløsheden til livs. Hvad valutaproblemet angår, er det blevet større og større fra indgreb til indgreb.

En foreløbig klimaks blev nået med septemberforliget 1975. Det var for alvor præget af den borgerlige tankegang, som lever i renkultur hos hr. Glistrup, og som efterhånden har smittet store dele af det danske samfund, og hvis hovedsynspunkt åbenbart er, at kun hvis der er mulighed for at øge de sociale skævheder, kan økonomiske kriser overvindes. Enhver skal være sin egen lykkes smed, så skal det nok gå. Der er ganske vist nogle, som vil være ambolt i et sådant samfund, hvor enhver skal være sin egen lykkes smed, og det vil være de fleste, der vil være ambolt, men det er klart, at hr. Glistrup nok skal fatte om hammeren; det er ikke ham og hans, der vil være ambolt.

Jeg synes nok, at i det forlig, som vi nu står over for, er man gået endnu videre end i septemberforliget. Det er i og for sig ikke underligt, for udgangspunktet for dette forlig er jo det indkomstpolitiske notat, den indkomstpolitiske beslutning, som blev taget i forbindelse med septemberforliget. Dengang sagde man, at dæmpningen i stigningstakterne, for så vidt angår omkostningerne, skulle fastholdes, og det skulle gælde for de næste 3 år. Vi sagde dengang fra socialistisk folkepartis side, at dette er en meget, meget farlig sætning, en meget farlig holdning, som må indebære, at der lægges op til et nyt overenskomstindgreb i 1977. Vi fik at vide, at vi var helt forkert på den — nej, det fik vi ikke at vide af alle parter, jeg har kigget sagerne efter fra dengang, og jeg ser, at hr. Poul Hartling ikke dementerede os så kraftigt. Det var helt klart, sagde han, at regeringen skulle sikre, at denne dæmpning blev fastholdt. Men fra socialdemokratisk side var man dengang langt mere valen, og i realiteten forsøgte man at demtere det, vi sagde.

Nu har vi fået syn for sagn. Nu ser vi forslag med fastlæggelse af en statslig lønramme, gældende for hele arbejdsmarkedet, på 6 pct. Det vil i realiteten, når der ses bort fra dyrtidsreguleringen, sige 2 pct. Vi